

Midden in de nacht verscheen er uit het niets een zwarte schim in de kamer. Yindris wist niet wáár ze wakker van was geworden, maar plotseling wás ze het en even plotseling lag het korte zwaard in haar hand. Nog voordat de schim zelfs maar kon bewegen, stond ze al met gebogen knieën op het bed en, hoewel ze niet vlakbij de schim stond, maaide de scherpe kling wel door de keel van haar opponent. Het leek alsof het zwaard zich uitrekte om de schim te kunnen raken.

Ze hoorde een zucht en de lange, leren mantel viel op de grond. De schim zelf was in het niets verdwenen, maar Yindris wist dat ze die gedood had. Ze liet haar zwaard zakken en draaide zich om naar Andory, die nu rechtop zat. Hij leek hevig geschrokken en keek haar met enige angst aan.

‘Wat doe je? Waarom sta je met je zwaard in de lucht te zwaaien?’

Yindris wees met het zwaard naar de zwarte mantel die op de grond lag.

‘Weer een schim die ons probeerde te overvallen. Waarom weet ik niet en wat het is ook niet. Ik weet alleen dat ik het gedood heb. Die mantel is overgebleven, net als in ons kamp, maar waar het lichaam is?’ Ze haalde haar schouders op. ‘Heb jij niets gemerkt dan?’

Andory schudde ontkennend zijn hoofd, hij had zich volkomen veilig gevoeld.

‘Ik was diep in slaap en werd wakker van jouw... Wacht eens even, ik ruik die geur weer.’

‘Welke geur?’

‘Diezelfde geur die ik ook in mijn neus kreeg toen onze stam overvallen werd. Dit moet één van dezelfde wezens zijn geweest.’

Op dat moment werd er op de deur geklopt en de stem van de eigenaresse van de herberg vroeg bezorgd wat er aan de hand was.

‘Kom maar binnen, misschien kun jij ons uitleg geven, magiër.’

Hoe het kwam, kon Yindris niet verklaren, maar plotseling wist ze dat

deze vrouw een magiër was. Iemand waar ze naar op zoek waren. De deur ging op een kier open, alsof de vrouw het nog niet helemaal vertrouwde en ze keek naar binnen. Blijkbaar zag ze niet genoeg in de donkere kamer, want ze hief haar hand op en er verscheen een helder licht waardoor ze de hele kamer kon overzien. Nu zag ze de elfin enkel gekleed in de riemen en gesp van de schede die op haar rug zat, met het zwaard in haar hand op het bed staan. Voor het bed op de grond lag een zwarte mantel. Verschrikt sloeg ze haar andere hand voor haar mond.

‘Je hebt een Tarch gedood! Hoe kan dat? Bezit jij zoveel magie? Heeft hij je niet verwond?’

De vragen stroomden over haar lippen, maar Yindris stak haar hand op om die stroom te stoppen. Terwijl ze haar zwaard in de schede liet verdwijnen, zei ze met een grimmig lachje:

‘Ik weet niet wat voor iets een Tarch is, maar hij stierf toen mijn zwaard door zijn keel gleed. En wat je andere vragen betreft, nee, hij heeft mij niet verwond en nee, magie bezit ik ook niet, maar mijn zwaard wel.’

Ze klopte naast zich op het bed waar ze intussen met gekruiste benen was gaan zitten. ‘Kom, ga ook even zitten. Dan kun je ons vertellen wat er aan de hand is. Ik weet nu dat jij een magiër bent en daar waren we naar op zoek. Vraag me niet hoe ik dat weet, maar ik wéét het. We hebben ons nog niet aan elkaar voorgesteld en we willen graag je naam weten. De mijne is Yindris en die van mijn man Andory. Toe,’ herhaalde ze, ‘ga zitten en vertel.’

Terwijl de elfin zich op de rand van het bed liet zakken, stuurde ze het licht uit haar hand naar het plafond van de kamer, waar het als een lichtgevende bol bleef hangen. Eerst keek ze, met duidelijke belangstelling, naar de naakte Yindris, die zonder schaamte in kleermakerszit op het bed zat en daarna naar Andory, die nog steeds half onder de dekens zat. Ze schudde haar hoofd van onbegrip.

‘Mijn naam is Lyawauw, dat kan ik wel vertellen, maar als je geen magiër bent, kan ik verder niets over magie vertellen. De geheimen van de magiërs zijn te groot om met gewone elfen te bespreken.’

‘Toch wil ik graag het één en ander van je weten. Een paar dagen geleden is onze stam overvallen. Wij denken dat het door deze Tarchs was en op ons tweeën na is iedereen gedood. Wij willen weten wat voor wezens die Tarchs zijn en waarom ze ons overvallen hebben. Ik wéét dat jij ons verder kunt helpen, dus doe je verhaal alsjeblieft.’

Lyawauw zuchtte en dacht even na. Deze elfin droeg de gesp en moest over de juiste magie beschikken. Toen nam ze een besluit en begon te vertellen:

‘Ik weet het allemaal niet zeker, maar ik heb,’ ze aarzelde even, ‘hier en daar wat verhalen gehoord. Tarchs moeten het Grensland beschermen, daar zijn ze voor. Het Grensland is het land tussen dat van de levenden en de doden. Wat ze in onze wereld doen en hoe ze hier komen, weet ik niet.’

Ze zweeg even en vervolgde toen zachtjes:

‘Jij bent de eerste die er één gedood heeft, daarom dacht ik dat je over een enorme hoeveelheid magie moest beschikken. Dat zou het enige zijn dat het kon verklaren. Als jij zegt dat je niet over magie beschikt, weet ik het ook niet.’

Andory had al die tijd rustig geluisterd, maar nu kroop hij onder de dekens vandaan en ging naast Yindris zitten. Hij legde zijn hand op haar arm om aan te geven dat hij wat wilde zeggen en richtte zich eerst tot Lyawauw.

‘Zij is niet de eerste die een Tarch gedood heeft. Ik heb er één gedood toen ze ons overvielen.’ Vervolgens draaide hij zich naar Yindris. ‘Dat is echter niet belangrijk, belangrijker is dat ik denk dat jij wel degelijk over magie beschikt. Denk maar eens aan het zwaard en de schede: alles paste